

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Henrik Ibsen

Citation: Rode, Helge: "Henrik Ibsen", i Rode, Helge: *Den vilde Rose*, Gyldendal, 1931, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_13-shoot-workid60054/facsimile.pdf (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Den vilde Rose

HENRIK IBSEN

(Brudstykker af et Digt fra 1898).

E^N Digter spiller ikke kun paa Harpe
en Digter svinger og den haarde Svøbe.
Der er en Skønhed fuld af hellig Sødme;
der er en Sandhed, som er bedsk at søbe.

Men han, som haardest slog og haardest ramte,
og han, som ikke saa et Lysglimt funkle,
dér, hvor han brød sig Vej i Mørkets Dybder,
var selv et Lysglimt i det Dulgte, Dunkle.

De stærke Aander fødes til at sejre;
men Daaren regner Magten for en Skade.
Lad Visdom herske fra de høje Stole,
hvis Jordens arme Børn skal lege glade.

Godt, hvad han vandt! Og at det Navn han bærer
nu lyner gennem Bifaldsraabets Torden.
Kan hænde, denne grove Sejr, i Dagen,
dog er en Vej til Aandens Magt paa Jorden.

Vi tvivler vel! — og selv om Vejen skimtes,
saa spørger vi mod hvilke Maal den drager.
Er Maalet Mødet med den store Trusel,
som sin Torpedo under Arken jager.

Hvad véd vi vel, om hvilke Raad, der lagdes
ved Guders hemmelige Sammenkomster:
om Livets Træ i evig, ødsel Kaadhed
skal altid visne, altid sætte Blomster.

Hvad heller om de tusind Sjæles Stemmer
skal briste i et Skrig, før alting tier;
hvad heller samles i et Kor og smelte
i dybe, himmelklare Harmonier.

Hvem tør vel tro paa Lykke, tro paa Visdom
i denne sørgelige Ravncrede;
i dette Myremylr, hvor lyse Hjærter
tidt sygner hen i Mørke, Sorg og Lede.

Ak, Narrefest, hvor arme Narre græder
og keder sig ved deres stakkels Skæbne.
Mens Vanvid lurker paa den Stærkes Tanke,
og Længslen mod sin Vildskab maa sig væbne.

Paa denne Jord, hvor tusind Stakler kæmper
en glædeløs og fattig Kamp for Føden —
og spørger trætte, hvorfor skal vi leve?
naar Liv er Tomhed — Tomhed ogsaa Døden.

Igennem denne Verdens vilde Egne,
hvor kun en Taabe vandrer uden Skrammer,
langs Afgrundsranden gik han stærk og sorgfuld
og harmfyldt over Livets Skam og Jammer.

Skam, Skam, der piner som en Nattemare,
Sorg, Sorg, saa mørk, at Glædens Farver blegner.
Stærk er den Aand, som taaler Nattens Storme
og oprejst gaar, til den i Døden segner.

*

Hans høje Skaberævne vil vi hilse
som skabte Liv af Ord med Mesterhaanden,
hans Skønhedsviljes klare Harpetoner.
Oh Længselssang, som løfted os i Aanden!

Dramaets Mester hilser vi, hvis Stemme
tvang Tavshed frem, hvor Gøglet lettest sejrer,
rundt om paa alle Folkets Morskabsscener,
hvor Knap-nok-Mennesket sin Aandfest fejrer.

Hans Styrke hilser vi — i Aandens Kampe
fredløse, aldrig, aldrig endte Kampe —
— Hans Aand skal virke og i harmfyldt Stolthed
nyskabte Aander frem af Støvet stampe.